

- Nie podejmując wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności jakości wody w kąpieliskach z wartościami ustanowionymi zgodnie z art. 3 dyrektywy Rady (EWG) nr 76/160 z dnia 8 grudnia 1975 r., dotyczącej jakości wody w kąpieliskach (Dz.U. L 1976, L 31, str. 1),
- Nie przestrzegając minimalnych częstotliwości pobierania próbek ustanowionych w Załączniku do przedmiotowej dyrektywy oraz
- Nie ustalając wszystkich wewnętrznych terenów kąpielowych istniejących w Portugalii,

Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4, ust. 1, w związku z art. 1, ust. 2 i 3 oraz z Załącznikiem do przedmiotowej dyrektywy oraz na mocy art. 6, ust. 1 i 2 przedmiotowej dyrektywy,

Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues i N. Colneric (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie podejmując wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności jakości wody w kąpieliskach z wymaganymi wartościami dopuszczalnymi ustanowionymi zgodnie z art. 3 dyrektywy Rady (EWG) nr 76/160 z dnia 8 grudnia 1975 r., dotyczącej jakości wody w kąpieliskach, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4, ust. 1, w związku z art. 3 oraz Załącznikiem do przedmiotowej dyrektywy.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.
- 3) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 245 z 1.9.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-349/01 (wniosek Arbeitsgericht Bielefeld o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Betriebsrat der Firma ADS Anker GmbH przeciwko ADS Anker GmbH (¹)

(Polityka socjalna — Art. 4 i 11 dyrektywy 94/45/WE — Europejska Rada Zakładowa — Informowanie i konsultowanie pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym — Obowiązek kierownictwa centralnego do dostarczania przedstawicielom pracowników pewnych informacji)

(2004/C 228/03)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-349/01, której przedmiotem był skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Arbeitsgericht Bielefeld

(Niemcy), wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Betriebsrat der Firma ADS Anker GmbH a ADS Anker GmbH, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 4 i 11 dyrektywy Rady 94/45/WE z dnia 22 września 1994 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady Zakładowej lub trybu informowania i konsultowania pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym (Dz.U. L 254, str. 64), Trybunał (szósta izba), w składzie: V. Skouris, pełniący obowiązki prezesa szóstej izby, C. Gulman, J.-P. Puissochet, F. Macken (sprawozdawca) i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: H. A. Rühl, główny administrator, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok o następującym rozstrzygnięciu:

Art. 4 ust. 1 i art. 11 dyrektywy Rady 94/45/WE z dnia 22 września 1994 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady Zakładowej lub trybu informowania i konsultowania pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym (Dz.U. L 254, str. 64) powinny być interpretowane w ten sposób, że Państwa Członkowskie są zobowiązane do nałożenia na przedsiębiorstwo mające siedzibę na ich terytorium i stanowiące centralne kierownictwo grupy przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. e) i art. 3 ust. 1 dyrektywy albo domniemane centralne kierownictwo w rozumieniu art. 4 ust. 2 zdanie drugie, obowiązku do przekazania innemu przedsiębiorstwu z tej samej grupy z siedzibą w innym Państwie Członkowskim informacji, o które wystąpił do niego przedstawiciel pracowników w przypadku, w którym to inne przedsiębiorstwo nie posiada takich informacji i w którym są one niezbędne do podjęcia negocjacji w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej.

(¹) Dz.U. C 369 z 22.12.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-381/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 77/388/EWG — Podatek od wartości dodanej — Art. 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Subwencja związana bezpośrednio z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznawana w sektorze suszu paszowego)

(2004/C 228/04)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne będzie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-381/01: Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnik: E. Traversa) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnik: I. Braguglia przy wsparciu G. de Bellisa), popieranej przez Republikę Finlandii (pełnomocnik: T. Pynnä) oraz przez Królestwo Szwecji (pełnomocnik: A. Kruse), mającej za przedmiot stwierdzenie, że nie nakładając podatku od wartości dodanej na kwotę pomocy przyznanej w wykonaniu rozporządzenia Rady (WE) nr 603/95 z dnia 21 lutego 1995 r. w

sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego (Dz.U. L 63, str. 1), Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 11 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1), Trybunał (druga izba) w składzie C. W. A. Timmermans prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: L. Hewlett, wydał dnia 15 lipca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Włoska ponosi własne koszty postępowania.
- 3) Republika Finlandii oraz Królestwo Szwecji ponoszą własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 348 z 8.12.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-495/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 77/388/EWG — Podatek od wartości dodanej — Artykuł 11 A ust. 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Subwencja związana bezpośrednio z ceną — Rozporządzenie (WE) nr 603/95 — Pomoc przyznana w sektorze suszu paszowego)

(2004/C 228/05)

(Język postępowania: fiński)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-495/01 Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: E. Traversa i I. Koskinen) przeciwko Republice Finlandii (pełnomocnik: T. Pynnä), popieranej przez Republikę Federalną Niemiec (pełnomocnicy: W.-D. Plessing i M. Lumma) oraz Królestwo Szwecji (pełnomocnicy: A. Kruse i A. Falk), mającej za przedmiot stwierdzenie, że nie nakładając podatku od wartości dodanej od kwot pomocy wypłaconych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 603/95 Rady z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego (Dz.U. L 63, str. 1), Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy artykułu 11 szóstej dyrektywy 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej – ujednolicona podstawa wymiaru podatku

(Dz.U. L 145, str. 1), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Federalna Niemiec i Królestwo Szwecji ponoszą koszty własne.

(¹) Dz.U. C 58 z 2.3.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawach połączonych C-37/02 i C-38/02 (wniosek Tribunale amministrativo regionale per il Veneto o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Di Lenardo Adriano Srl et Dilexport Srl przeciwko Ministero del Commercio con l'Estero (¹)

(Banany — Wspólna organizacja rynków — Rozporządzenie (WE) nr 896/2001 — Wspólny system wymiany z państwami trzecimi — Pierwszy import — Ważność — Ochrona uzasadnionego zaufania — Retroaktywność — Kompetencja w zakresie wprowadzania w życie)

(2004/C 228/06)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawach C-37/02 i C-38/02, których przedmiotem był skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Tribunale amministrativo regionale per il Veneto (Włochy), wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Di Lenardo Adriano Srl (C-37/02), Dilexport Srl (C-38/02) a Ministero del Commercio con l'Estero, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie ważności art. 1, 3, 4, 5, 6 oraz 31 rozporządzenia Komisji (WE) nr 896/2001 z dnia 7 maja 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 126, str. 6), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. - P. Puissochet i R. Schintgen (sprawozdawca), F. Macken i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco: